

Izvolitev lavantinskih škofov.

(Dalje.)

Letos po smrti rajnega kneza so se tedaj nadškof Solnograški poslužili stare pravice ter so izpolnili svojo dolžnost, da so naši osiročeni škofiji dali novega višjega pastirja. Bili so se tudi precej svojega dela lotili. Že ko so prišli pokopat rajnega škofa, tirjali so od velečast. stolnega kapitola, naj jim imenuje vsak stolni korar troje imen duhovnikov, ki bi bili vredni in sposobni zasesti lavantinsko škofijsko stolico. Stolni korarji so jim v zapečatenih listih povedali svoja mnenja. Kakor smo slišali, tirjali so nadškof isto od sosednjih škofov.

Potem smo začeli uganjati, kdo da bode škof. Ta je tako modroval, drugi je inace ugal, tretji je prvima ugovarjal, četrti je svojo trdil in peti je vsem prejšnjim štrnje zmešal, a nikdo ni vedel nič pravega. Nekateri nemški časniki so vse mogoče in nemogoče kandidate imenovali, da bi se potem lahko ponašali, da so imeli med svojimi pravo ime.

Kar jih je pa modrih bilo, ti so djali, da prej ne verjamejo nobene, dokler Solnograd ne izpregovori. Bilo je začetkom meseca oktobra, ko nam slednjič nadškof uradno naznanijo, da so izvolili preč. g. dr. Mih. Napotnika, c. kr. dvornega kapelana na Dunaji, lavantinskim škofom. Ob enem so odločili den 24. oktobra za kanonični proces, 26. oktobra za slovesno potrjenje in 27. za posvečenje novega škofa.

Kakor je škofovska čast visoka, apostolska, tako so tudi obredi in svečanosti, po katerih se nov škof stavi, jako slovesne in pomembne.

Novi škof so trebali troje svedokov, ki so pred Solnograškim nadškofom pričali o življenju, vedenju, učenosti, pravovernosti, o službovanju in o enakih okoliščinah novega škofa. Izvolili in naprosili so si pa za priče mil. g. stolnega dekana Orožna, mil. g. prelata Kosarja in veleč. g. špirituala Hribovskega. Imenovani gospodje se toraj peljajo na Dunaj po izvoljenega škofa in ga sprevažajo v Solnograd. Sam nadškof so jih na kolodvoru preprijazno sprejeli in so vse povabili v svojo škofijsko palačo na stanje.

V četrtek, dne 24. oktobra se je potem v domači škofijski kapeli vršil kanonični proces. Omenjene priče so najprej prisegle, da bodo pravico in resnico govorile in na pismena prasanja po svoji najboljši vesti odgovarjale.

Med tem pa, ko so se v Solnogradu obožali na slovesno potrjenje, prihajali so od vseh strani v Solnograd lavantinski duhovniki, da se udeležijo slovesnosti ter tako počasté novega svojega vladiko. Razven omenjenih trojih gospodov so bili v Solnogradu veleč. gg. prošt Modrinjak, kanonik dr. Gregorec, prof. dr. Feuš,

dekan Mikuš, župniki Črnoša, Bezenšek, Hržič, Voh, Slekovec, kapelani Majcen, Šoštaric, Hrastl in špiritual Hytrek. (Dalje prih.)

Gospodarske stvari.

Zajči zobje.

V predzadnji števec „Slov. Gosp.“ se priporoča, naj se drevje omaže z mažo, katera se napravi iz $\frac{1}{3}$ apna, $\frac{1}{3}$ frišnega kravjeka in ilovice, z gnojnico pomeša in z žolcem polije.

Dovolim si tukaj nekaj dostaviti. Na deželi se žolča ne more vselaj zadosti dobiti, zato je najbolje, da se v štacuni kupi za par krajcarjev smole „ožanta“, in ta se mora skuhati, da dobro prevreje, potem se prilije in dobro premeša. Če se s to zmesjo dobro v suhem vremenu pomažejo drevesca, ne bode jih gotovo zajec oglodal.

S tako mažo mažejo tudi drevesca za državno tržaško cesto in nikjer nobenega zajci ne oglodajo.

Kdor tega ne stori, naj drevesca dobro s slamo povije in naj ne stavi upanja, da bi mu moral najemnik lova škodo povrniti. Imel bi le sitne tožbe in komisijone, za katere bi moral naposled vsak tožnik sam stroške plačati in na sadnem drevju bi imel škode, katero zajci napravijo, še veliko.

Nekaj o gozdu.

Za gozde se pri nas prav malo stori, samo le seka se, pa malo novih naseje ali s sadikami posadi. Drva so čedalje dražja in naši potomci bodo to bitko čutili, če bi mi gozde v nemar pustili. Srečen je gospodar, ki ima drv dovolj, pa bitko čuti oni, kateri jih mora kupovati. Ne bom našteval, koliko haska nam gozd donša, ker to je vsakemu znano, le nekaj hočem nasvetovati, kako naj bi si gozde poboljšali. Država ima posebne drevesnice, kjer goji gozdna drevesca in jih potem gospodarjem po nizki ceni prodaja dve ali triletne smrekove po 1 fl. 60 kr., meceseljnovce in borove pa po 2 fl. tisoč. Ubožnim gospodarjem jih daje tudi brezplačno, če prošnje z ubožnim listom, katerega županstvo potrdi, gozdarskemu uradu predložijo. Za embalage in skapanje pa mora vsaki še 50 kr. za tisoč in vožnjo plačati. Dobro bi bilo, ko bi vsaka občina napravila svojo gozdno drevesnico. To celo malo stane. Pri gozdu v zavetju na solnčnem kraju se skoplje ali vsaj globoko preorje primerni del in v spomladi meseca aprila s semenom poseje. Čez leto naj se rastlinam plevel odstrani in drugo leto v jesen ali na spomlad so rastlinice za presajenje godne. Sadi naj se v □ meterske vrste. Za oral je treba 3—4 tisoč rastlin.

Pri sajenji naj se koreninice lepo razpro-